

Có Một Chiều Mưa

Phượng Ân

Tôi lo lắng nhìn trời. Từ sáng đến giờ mưa hoài không ngớt. Giờ thì cũng bớt mưa rồi nhưng bầu trời vẫn âm u, lất phất mưa. Trời! Cái điều này không biết có về đến nhà được không. Bầu trời thế này lại báo hiệu là sắp mưa to nữa. Cũng may hồi sáng lúc bước chân ra đi làm trời tự nhiên tạnh lại.

Tôi lo lắng đi ra đi vô chờ ảnh tới rước. Cái xe của ảnh giờ này người nghèo nhất cũng đã cho vô sọt rác, nhưng khổ quá, đến cái nghèo chúng tôi cũng hơn người ta. Ôn trên cũng còn trừng phạt chúng tôi (vì tội gì tôi cũng không biết nữa) nên đến giờ này hai vợ chồng làm lụng mãi mà vẫn không có dư. Thật ra chúng tôi cũng chẳng cầu giàu có gì cho lắm, chỉ cầu đủ để có sắm sửa trong nhà, dư chút đỉnh nữa thì đi chơi. Nhưng hề làm có dư được một chút thì lại có chuyện xảy ra, lại đành phải lấy khoản tiền để dành ra chi dụng.

Thí dụ như tháng trước chúng tôi làm overtime, lãnh lương cũng kha khá. Lo chi phí trong nhà chợ búa, điện nước, còn dư lại được vài trăm. Tính rằng chúng tôi sẽ mua vài cái ghế có đệm ngồi cho êm. Mấy cái ghế ở nhà tuổi cũng già rồi, đệm xẹp, sờn mòn hết rồi, ngồi lâu cũng đau cái bàn tọa. Viễn tưởng sẽ được ngồi lên ghế mới êm ái và nhắm mắt thưởng thức cái mùi của chiếc ghế mới, thấy hạnh phúc làm sao.

Nhưng rồi cái viễn cảnh hạnh phúc đó vỡ tan...

Chiều hôm đó ảnh đi làm về và báo một tin thật buồn. Bóng đèn trước của chiếc xe cà tàng ảnh bị đứt bóng hồi nào ảnh không hay. Cảnh sát thổi lại phạt, rồi phạt luôn cái bảng số xe phía trước bị rơi ra hồi nào ảnh cũng không hay luôn, cộng thêm cái phạt thứ ba là quên đem theo thẻ bảo hiểm xe (cảnh sát cho là không có bảo hiểm). Thế là vài trăm để định mua vài cái ghế phải đem đi đóng tiền phạt. Đúng là nghèo nó mắc cái eo.

Cho nên mãi rồi làm lụng cực khổ nhưng rồi tiền cứ đi đăng nào. Ôn trên vẫn chưa chiều cổ đến chúng tôi nên nay cái xe ảnh đã già lắm rồi mà cứ phải vác hai chúng tôi. Chúng tôi cũng bỏ tiền vào nó khá nhiều, nhưng rồi lâu lâu lại hư một món, thế là vết sạch tiền để dành.

Nhưng tất cả những điều đó tôi cũng không lo. Tôi lo là lo cái quạt nước trước kiếng xe của ảnh (windshield). Nó hư rồi! Hư luôn cả sáu tháng mà không đào đủ tiền sửa. Xe ảnh thuộc loại "đặc biệt", bây giờ đâu có tiệm sửa xe nào có loại phụ tùng đó. Kiểm ra được một chỗ chịu sửa thì họ đòi giá cao quá.

Chúng tôi thôi cũng kệ cho đến giờ.

Hôm nay mới đúng là đại nạn!

Trời như thế này có mấy chốc nữa đâu là mưa sẽ to rồi, làm sao mà về? Tôi lo lắng đi tới đi lui. Tôi biết chắc ảnh đang trên đường đến đây. Rồi thì hai vợ chồng chỉ có nước ngồi trong xe nhìn trời mưa...

Tôi thở dài!

Ảnh đến.

- Anh ơi, mưa bắt đầu to hạt rồi. Từ đây mà về đến nhà cũng hơn nửa tiếng. Chạy kịp mưa không?

- Tới đâu tính tới đó em ạ.

Chúng tôi leo lên xe. Mưa bắn vào mặt kiếng nghe lộp bộp. Cảnh phía trước cứ nhòe theo đường nước mưa chảy xuống kiếng xe. Không sao, chúng tôi vẫn còn thấy đường đi. Ánh sáng đèn của những xe phía trước giúp chúng tôi tránh được sự ùng xe.

Ảnh không dám lái nhanh. Ảnh phải chạy vào lane trong và bắt đầu "bò".

Tưởng nếu được như vậy chúng tôi cũng sẽ liệu lái về nhà. Nhưng mưa mỗi lúc mỗi nặng hạt hơn. Kiếng xe càng nhòe hơn. Những cảnh vật phía trước cứ chập choạng vào nhau, đôi lúc chúng tôi không phân biệt được những chiếc xe phía trước. Tôi hồi hộp căng mắt nhìn đường. Vừa mệt vừa đói vừa phải lâm vào tình trạng này thật chẳng khác gì bị hành hạ. Ảnh càng ngày càng bò chậm hơn.

Mưa càng ngày càng lớn, đập liên tục vào kiếng xe. Nước mưa ở những nơi cao đổ về con đường chúng tôi đang đi, càng ngày càng dâng cao. Xe chạy đến đâu nước bắn đến đó. Bánh xe đã bị ngập một phần ba rồi. Bên trên phải lo căng mắt nhìn đường, bên dưới chúng tôi lo lắng sợ nước càng dâng cao ngập vào bô xe làm xe chết máy.

Nước càng dâng cao hơn nữa, mưa càng to, chúng tôi tiến thoái lưỡng nan, đành kiếm chỗ ghé tạm chờ cơn mưa qua. Nhưng có nhìn thấy đường đâu. Cảnh vật cứ nhòe nhòe phía trước, không làm sao mà định được hướng bãi đậu xe. Ảnh liều mạng chạy đại vào một chỗ mà ảnh cho là bãi đậu xe. Bánh xe bên phải chạy chồm lên một bờ cao nào đó, xe nghiêng qua một bên. Tôi hú hồn kêu rú lên. Ảnh lùi xe trở lại và bò đại vào phía bên trong.

Đến đây chúng tôi không dám tiến tiếp nữa sợ ùng phải ai. Chúng tôi ngồi yên và đưa mắt nhìn xung quanh định hướng. Mưa lớn quá cũng không nhìn ra được. Ảnh phải mở cửa xe chui ra ngoài nhận ra đúng là bãi đậu xe của một siêu thị lớn. Còn cái mà chúng tôi cán phải là bờ cao ngăn đôi bãi đậu xe. Chỗ chúng tôi đang đậu ở lưng lửng khoảng gần giữa bãi đậu. Ảnh định hướng được rồi lại chui vào xe nổ máy "bò" vào vị trí an toàn.

Tôi ngồi yên mỉm cười ngắm ảnh. Ảnh ướt như chuột. Cầu mong cho ảnh đừng có bị cảm. Nhỡ bệnh thì khôn. Nhà nghèo, hai vợ chồng làm tiền mặt đâu có bao bảo hiểm. Tiền đâu mà đi Bác Sĩ... Nhưng thường nghèo lại mạnh cùi cùi!

Mưa lâu rồi mà vẫn không ngớt. Tôi lo lắng nhìn đồng hồ. Trời! 11 giờ khuya rồi. Chừng nào mới về đến nhà, chừng nào mới ăn cơm, chừng nào mới đi ngủ để mai đi làm... Ảnh cũng lo chung với cái lo của tôi. Ảnh chép miệng:

- Thôi thì "Liều" vậy.

Ảnh xé giấy towel, chui ra khỏi xe, và cầm giấy lau vài lượt trên mặt kiếng. Tôi chép miệng "Chắc cũng tạm được một đoạn đường ngắn...". Chúng tôi lại tiếp tục căng mắt nhìn đường dưới cơn mưa.

Đi thêm một quãng xa nữa, nước bắt đầu ngập nửa bánh xe. Không biết tại vì nước mưa dâng cao hay chúng tôi chạy xuống chỗ thấp. Xe bắt đầu khó đi. Rải rác phía trước là những xe nhỏ bị chết máy nằm giữa đường. Xe chúng tôi thuộc loại xe van nhỏ hơi cao nên cũng còn đỡ.... Ảnh bò từ từ không dám chạy nhanh sợ nước

bắn vào bộ xe. Nhưng cuối cùng chúng tôi phải chịu thua không dám đi tiếp nữa. Lúc này trời cũng tạnh mưa nên chúng tôi có thể nhìn thấy đường rõ ràng hơn. Anh ghé vào một cây xăng và ngồi chờ nước rút.

Chờ...

11 giờ rưỡi... nước vẫn cao

11 giờ 35... nước vẫn cao.

Ảnh ngồi thẳng người dậy:

- Thôi mình đi đại em ạ.

Tôi hốt hoảng:

- Xe chết máy là mình chết luôn đó anh!

Anh vỗ vỗ vào cánh cửa xe:

- Con ngựa già này vẫn còn chiến lắm!

Thế là tiếp tục ra trận...

Lần này chúng tôi chỉ khổ sở với nước lũ thôi. Mưa đã tạnh rồi.

Càng đi bánh xe càng ngập sâu. Phía trước có nhiều xe bị chết máy đứng ngay giữa đường. Tôi run lẩy. Ở phía xa kia chúng tôi thấy cảnh sát chặn lại vì nước lũ khúc đó hơi mạnh và sâu. Ảnh quành xe lại đi hướng khác. Vòng qua phía sân công viên. Chúng tôi mừng lắm, thoát nạn rồi, càng đi lên càng cao. Tôi đang vui thì... ơ kìa, phía trước tôi là một vùng mênh mông nước. Có xe cả gan vượt qua, nhưng mới đi nửa đường thì dừng lại. "Chết máy", ảnh lẩm bẩm.

Tiến thoái lưỡng nan! Đi thì sợ mà ở thì không được. Ảnh lại liều nữa. Ảnh bắt đầu bò xuống nước, càng ngày nước càng sâu. Ảnh chạy chầm chậm. Rồi thì "sinh! sinh!...", máy xe bắt đầu hực hặc. Tôi than trời. Ảnh luôn mồm kêu:

- Ráng lên con, ráng lên con...

Ảnh rướn người lên cứ tưởng như làm vậy thì có thể khiến được chiếc xe đi được. Rồi thì "Sịch!...". Xe đứng im. Ảnh lỉnh quỳnh mở máy lại, luôn mồm kêu:

- Ráng lên con, ráng lên con...

"Sịch! Sịch... Rồ...."

Mừng quá, xe nổ máy rồi. Ảnh tiếp tục bò. Qua được rồi!

Chúng tôi vui mừng tính toán còn một khúc ngắn nữa là về nhà. Anh bảo rằng cái chặng tới này mới gay go. Vì phải vượt qua chỗ trũng dưới chân cầu mới về nhà được. Không còn con đường nào khác. Tôi chép miệng thở dài...

Đến chỗ trũng này, chỉ cần vượt qua được nữa là nhà chúng tôi ở tầm tay. Nhưng chỗ trũng này sâu quá, sâu hơn những quãng đường mà chúng tôi đã qua. Lũ từ những con đường khác đổ xuống ào ào. Có vài xe bị chết máy nằm giữa đường, ngập gần hết bánh xe. Thôi thì đành phải ghé vào chờ xem nước có rút bớt không.

Ngồi trong xe nhìn ra ngoài. Mưa bắt đầu rớt hạt. Nước lũ xoáy ào ào. Lúc này tự nhiên trong tôi chợt nhận ra một điều. Tôi lo lắng, khổ sở, hồi hộp; nhưng là cái lo lắng bình an, khổ sở bình an, và hồi hộp bình an. Tôi nhìn xung quanh. Mưa rơi quanh khắp xe, nước lũ xoáy ào ào dưới xe, nhưng bên trong xe tôi ấm cúng...

À thì ra là vì có anh bên tôi. Anh không ở một nơi để tôi lo lắng, tôi không ở một nơi để anh lo lắng. Mà hai chúng tôi cùng ở một nơi.

Tình thương chiến thắng tất cả.

Anh thương tôi đi làm mệt mỏi mà phải chịu đựng không biết đến bao giờ mới về được đến nhà. Anh lại tiếp tục liều. Tôi cho chiếc xe của chúng tôi già nua rồi mà phải gồng mình vượt cạn lần nữa...